

ת"פ 22912/07/11 - מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה נגד משה אלגז - נוכח, דוד גז - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

03 פברואר 2014

ת"פ 22912-07-11 מדינת ישראל נ' אלגז ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

המאשימה

מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה

[ע"י ב"כ עו"ד אמיר ברק] - נוכח

נגד

הנאשמים

1. משה אלגז - נוכח 2. דוד גז - נוכח

[ע"י ב"כ עו"ד ציון דהרי] - נוכח

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשמים

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום בשלוש עבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת, לפי סעיפים 13(ב)(1)(א), יחד עם סעיף 2, לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק שמירת הניקיון**"), יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכנגד הנאשם 1, גם בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון, לפי סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: "**חוק רישוי עסקים**"). בהוראות החיקוק נרשם, כי העבירה של ניהול עסק ללא רישיון מיוחסת לנאשם 2, אך לאור הנטען בפרק העובדתי שבכתב האישום, ברור שהמדובר הוא בטעות קולמוס ולא נשמעה כל טענה מטעם הסנגור לעניין זה, לאחר שב"כ המאשימה הבהיר את הדברים.

על פי כתב האישום, במועד הרלוונטי היה הנאשם 1 בעל עסק להובלת מטענים, לרבות פסולת, ובעליה של משאית. הנאשם 2 עבד כנהג בעסקו של הנאשם 1. נטען, שביום 9.3.11, בשעת צהריים, כאשר הנאשם 2 נוהג במשאית והנאשם 1 לצדו, הגיעה המשאית לשטח הנמצא ברשות הרבים במושב גילת, כאשר היא עמוסה בפסולת בניין וכי היא השליכה את הפסולת במקום. עוד נטען, כי באותו יום, פעמיים ובשעות מוקדמות יותר, הגיעה המשאית, כאמור, והשליכה פסולת בניין במקום. נטען, שהשלכת הפסולת הוצאה בהנחיית הנאשם 1 וכי זו הכילה אדמה, אבנים, בלטות וברזלים.

טוענת המאשימה, כי במעשים האמורים, השליכו הנאשמים פסולת בניין, בצוותא חדא, ברשות הרבים, ולכלכו את רשות הרבים. כן נטען, שפינוי והובלה של פסולת הוא עיסוק הטעון רישוי עסק לפי חוק רישוי עסקים, אך לנאשם 1 לא היה רישיון כאמור.

הנאשמים הודו בקיומו של העסק ובעבודתו של הנאשם 2 כנהג בעסק, אך כפרו בכך שהמדובר הוא בפסולת בניין וטענו, שהמדובר הוא באדמה אשר הובאה לבקשת בעל המקום. הנאשמים מכחישים שהשטח הוא רשות הרבים. כן

עמוד 1

טוען הנאשם 1, לו יוחסה העבירה של עיסוק ללא רישיון עסק, מחזיק ברישיון בהיותו בעל מניה בחברת "מרחבי בע"מ", אשר היא עצמה מחזיקה ברישיון עסק כדין.

טענות הצדדים

אינני מוצא שיש צורך, בנסיבות העניין, לפרט אחת לאחת את הראיות שהוגשו מטעם הצדדים, באשר, במסגרת הדיון וההכרעה, תבוא התייחסות לאותן הראיות אליהן הפנו הצדדים במסגרת סיכומיהם ואשר עליהן מבוססת הכרעת הדין.

להלן, בתמצית, טענות המאשימה, כפי שבאו לידי ביטוי בסיכומיה:

1. המאשימה הוכיחה, מעבר לספק סביר, הן בהודעות של עדים מטעמה, הן בהודעות הנאשמים, כמו גם במוצגים שונים שהוגשו כראיה, לרבות תמונות, כי החומר אשר פרקו המשאיות במקום שצוין בכתב האישום, כלל אדמה, אבנים, בלטות וברזלים.
2. גם על פי סעיף ההגדרות בחוק שמירת הניקיון, הרי גם ערימות אדמה באות בגדר פסולת בניין. על כן, בכל מקרה, הנאשמים השליכו פסולת בניין במקום.
3. אין משמעות לבעלות או לזכויות של אדם כזה או אחר במקרקעין, לעניין הגדרת המונח "רשות הרבים" בסעיף 1 לחוק שמירת הניקיון.
4. המקום שבו הושלכה הפסולת, לא היה מגודר והיה זה מקום פתוח לציבור, אשר כל אדם יכול היה לעבור בו, כאוות נפשו.
5. אין לתת אמון בעד מקס סרור (מי שהזמין את החומר מן הנאשם 1) באשר נמצאו סתירות רבות בגרסאות השונות אשר מסר למשטרה הירוקה ובבית המשפט.
6. אין כל פגם בגביית הודעות הנאשמים על ידי המשטרה הירוקה, ומכל מקום, לא נטענה טענת זוטא ולא התקיים משפט זוטא. הנאשמים הוזהרו, כפי שכתוב על גבי טפסי ההודעות השונות, והובהרה להם הזכות להיוועץ עם עו"ד.
7. המאשימה הוכיחה כי לנאשם 1 לא היה רישיון עסק.
8. הנאשם 1 נמנע מלהביא נציג או מנהל מחברת מרחבי, על מנת שיעיד על משמעותו של רישיון העסק שהציג הנאשם.
9. הנאשם 1 הודה, כי הפעילות נשוא כתב האישום, כלל לא נעשתה במסגרת עבודתו במרחבי, אלא כי המדובר הוא בעבודה פרטית, אשר לא קשורה לאותה החברה.

להלן, בתמצית, טענות הנאשמים, כפי שבאו לידי ביטוי בסיכומיהם:

1. הנאשמים שפכו חומר אדמה בחלקתו הפרטית של מקס סרור, וזאת לבקשתו של זה, על מנת למלא בורות שהיו בחלקתו.
2. המדובר הוא בשטח פרטי ולא ברשות הרבים. אין זה מקום שהציבור רשאי להשתמש בו או שהציבור משתמש בו או עובר בו למעשה, כהגדרת המונח "רשות הרבים" בסעיף 1 לחוק שמירת הניקון.
3. התביעה לא הוכיחה שהמדובר הוא ברכוש של הרבים ולא של הפרט. אדם או שניים שנכנסים לשטח, אינם הופכים אותו לשטח ציבורי ולעניין זה מפנה הסנגור להגדרה המילונית של המילה "ציבור".
4. הדרך המצויה בסמוך למקום שבו הושלכה האדמה, היא השטח המהווה רשות הרבים ולא המקום שבו הושלכה האדמה.
5. המאשימה נמנעה מלבצע את הבדיקות הנדרשות, במזכירות המושב, במנהל מקרקעי ישראל, או במוסד אחר, על מנת להראות שאין המדובר הוא בשטח פרטי.
6. לא הוצגה מפה, ממנה ניתן יהיה ללמוד שהמקום שבו הושלכה האדמה, אינה חצרו הפרטי של מקס סרור, אלא רשות הרבים.
7. המאשימה לא הוכיחה כי במקום משחקים ילדים או שעוברים אנשים.
8. לעניין רישיון העסק, נטען, שהנאשם 1 הציג את רישיון העסק של חברת מרחבי ומחובתה של המאשימה היה להוכיח שלא די בכך לצורך חוק רישוי עסקים. הנטל בעניין זה מוטל על כתפיה, באשר עסקינן במשפט פלילי.
9. אין בעובדה שמאן דהוא מחליט שלא לגדר את חצר ביתו כדי להפוך את רשות היחיד שלו לרשות הרבים.
10. המקום היה מגודר ברשת ובעמודי ברזל ומקס סרור הסיר אותם רק לצורך מתן מעבר למשאית של הנאשמים. מקס סרור לא החזיר את העמודים, מפני שהוא לא סיים ליישר את השטח וכן כי אמרו לו שלא לגעת במקום.
11. ההסבר לכך שהנאשמים, בחקירתם במשטרה, מסרו שהמקום לא היה סגור עם גדר, הוא כי כוונתם הייתה לכך שביום האירוע השטח לא היה מגודר.
12. יש לדחות את הטענות בדבר קיומן של סתירות בגרסאותיו של מקס סרור.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת הראיות שהונחו לפניי, מצאתי שיש להרשיע את הנאשמים בעבירות אשר יוחסו להם בכתב האישום.

סעיף 1 לחוק שמירת הניקיון מגדיר פסולת בניין כדלקמן: "פסולת בניין, פסולת גושית- חומרים ושאר חומרים המשמשים לבנייה, או שמשמשים בהם בקשר לעבודות בנייה, לרבות ערימות אדמה וחלקי הריסות של מבנים".

הוכח מעבר לכל ספק סביר, שהנאשמים השליכו במקום שפורט בכתב האישום, שלוש ערימות של פסולת בניין. כל הצופה בתמונות שצילם העד רבינוביץ, ת/6 עד ת/13, יבוא למסקנה, שהערימות אשר נצפות במקום, כוללות פסולת בניין. כך, בת/10, ניתן לצפות בערימת אדמה שמתוכה מבצבים שברים של בטון או בלטות והוא הדין בת/13 ובת/7. בת/6 ות/9 ניתן לראות את המשאית של הנאשם 1, פורקת את ערימות הפסולת במקום. אפנה גם לעדותו של עד התביעה משה רבינוביץ, לפיה בתאריך הנקוב בכתב האישום, הוא היה בסיוור באופקים, יחד עם עומרי בוכניק, הם זיהו בשטח בנוי באופקים, משאית אשר עליה מעמיסים באמצעות טרקטור, פסולת מעורבת באדמה. "היה נראה כמו פסולת של הריסות, שיש שבור ודברים כאלה. בסיוע (צ"ל: בסיום - י.א) העמסה החלטנו שאנחנו עוקבים אחרי המשאית וביצענו עיקוב אחרי המשאית. המשאית נסעה לכיוון מערב ואז צפונה לכיוון גילת, פנתה ימינה, מזרחה לכיוון גילת ואנחנו המשכנו ישר כדי לעורר חשד ונכנסנו לפניה הבאה של גילת. כך הגענו בסתר, זיהינו את השפיכה של המשאית, את ההרמה של ההיבר. תוך כדי נסיעה עומרי נוהג ואני מצלם" (עמ' 9, שו': 16-23, לפרוט' מיום 13.1.13). כן אפנה להמשך עדותו של העד רבינוביץ, משנשאל האם הוא נכנס ובדק מה יש בתוך הערימה והוא השיב: "כשזיהיתי את ההעמסה רואים את הבטון ואת גושי השיש בולטים מתוך האדמה" (עמ' 12, שו': 24-25).

הנאשם 1 למעשה הודה בחקירתו במשטרה הירוקה, כי המדובר היה בפסולת. "יש כמה חתיכות בלטות, שניתן לשימוש ושני עמודים ברזל שהיום זה כסף לא משהו רקוב" (ת/1, גיליון 3, שו': 10-11). כן אפנה לאמרתו של הנאשם 2, משמסר "זה לא חול ים זה חול אדמה. עם גושי אדמה ובערימה השניה היו בלטות מרובעות 40 X 40 מבטון, באמבטיה השלישית היו מן ברזלים קטנים של קורות של בטון והיו קצת בלטות" (ת/2, גיליון 2, שו': 14-17).

הגדרת "פסולת בניין" בסעיף 1 לחוק שמירת הניקיון, כוללת גם "ערימות אדמה". על כן, גם אם מדובר היה באדמה נקיה, וברור כשמש שלא כך הם פני הדברים, הרי החומר אשר השליכו הנאשמים במקום, נופל בגדר פסולת בניין.

אינני מוצא כרלוונטי לצורך הכרעת דינם של הנאשמים, את הוויכוח בין הצדדים באשר לשאלה האם מקס סרור הזמין אדמה נקיה, אם לאו, ואם הוא היה שבע רצון מן החומר אשר סופק לו בפועל, אם לאו. המאשימה הוכיחה, מעבר לספק סביר, שהנאשמים השליכו, באמצעות משאית, שלוש ערימות גדולות של פסולת בניין במושב גילת ודי בכך כדי לענות על הצורך להוכיח רכיב זה של העבירה, מעבר לספק סביר.

רשות הרבים

הסנגור טען, אף באריכות, לגבי מחדלה כביכול של המאשימה, לבצע את הבדיקות הנדרשות לגבי הזכויות במקרקעין

שבהם הושלכה פסולת הבניין, על מנת להוכיח שאין המדובר הוא בשטח פרטי. אינני סבור שהמדובר הוא במחדל מצד המאשימה וטענותיו של הסנגור בעניין זה, אינן ממן העניין, שכן על פי פסיקת בתי המשפט, לרבות זו של ביהמ"ש העליון, המבחן באשר למונח "רשות הרבים", אינו בדיקה פורמאלית של בעלות או זכות במקרקעין, אלא מבחן ענייני אחר, כפי שיפורט כאן.

הגדרת "רשות הרבים" בסעיף 1 לחוק שמירת הניקיון היא כדלקמן: **"כל מקום שהציבור רשאי להשתמש בו או לעבור בו או שהציבור משתמש בו או עובר בו למעשה"**.

בתי המשפט נזקקו, לא אחת, לטענות מסוג אלה שנטענו על ידי הנאשמים בפניי, ונקבע שלא המבחן הפורמאלי הוא שיושם בהקשר להגדרה הנידונה. כך קבע כב' השופט א. רובינשטיין ברע"פ 6478/10 יוסף אליאס נ' מד"י-המשרד להגנת הסביבה, (פורסם בנבו) בהחלטה מיום 24.11.10:

"אף לגופם של דברים, אין בידי להלום את טענת המבקש. בסעיף 1 לחוק שמירת הניקיון נאמר, כי משמעות הדיבור 'רשות הרבים' היא 'כל מקום שהציבור רשאי להשתמש בו או לעבור בו או שהציבור משתמש בו או עובר בו למעשה' (ההדגשה הוספה א"ר). כלומר, המחוקק אימץ הגדרה רחבה, לפיה גם אם נמצא שטח בבעלות פרטית, כפי שנטען בעניינינו, ניתן לראות בו רשות הרבים לעניין החוק וההוכחה היא אמפירית, לא פורמליסטית. הדעת נותנת, כי התכלית שביסוד הדברים הייתה, שלא לאפשר היוצרות של 'חורים ברשת' על ידי ויכוחים אם המדובר במקרה פלוני בשטח פרטי או שטח ציבורי, ולצמצם לשאלה אם אכן משתמש הציבור בפועל בשטח המדובר...בית המשפט המחוזי קבע, מתוך הראיות בתמונות שהיו בפני בית משפט השלום, שהשטח האמור נגיש לציבור. בית המשפט הצביע על כך שבסמוך למועד השלכת הפסולת תועדו במקום ילדים בשעת משחק וכי גם המפקח נכנס לשטח באין מפריע. עצם בעלותו של זבידי בשטח, שעליה אין חולק, אינה רלוונטית אפוא לפליליות מעשהו של המבקש. כפי שציין בית המשפט המחוזי, מעבר לסכנת הזיהום הסביבתי הנובעת מן הפסולת, קיימת סכנה נוספת, שבהעדר פיקוח ושילוט מתאימים - הציבור העושה שימוש בשטח עלול להיפגע מן הפסולת, וניתן להניח שמכאן הזהירות היתרה שנקט המחוקק. הפרשנות הפורמליסטית שמציע המבקש למונח 'רשות הרבים' אינה עולה אפוא בקנה אחד עם לשון החוק ותכליתו. אכן במשפט פלילי עסקינן, אך הוראתו הברורה של המחוקק מדברת בעדה".

רואים אנו, שהמבחן שקבע בית המשפט העליון הוא מבחן הנגישות, דהיינו האם המקום המדובר נגיש לציבור, אם לאו. אכן, גם בפסיקת ערכאות אחרות, נעשה שימוש במבחן האמור. אפנה להכרעת הדין מיום 20.10.13, בת.פ. (י-ם) 8382/12 מד"י נ' ישראלבטון ואח' (פורסם בנבו): במקרה הזה, התקבלה טענת הנאשמים, כי אין המדובר הוא ברשות הרבים, אך בית המשפט הנכבד התייחס להלכה הנהוגה והשימוש במבחן הנגישות; עוד אפנה לת.פ. (ת"א) 7123/08 מד"י נ' איתן אילוז ואח' (פורסם בנבו): שם קבע בית המשפט הנכבד, כי הפסיקה אימצה את מבחן המעבר והשימוש בפועל ולא את מבחן הזכות הקניינית וכי כאשר המדובר הוא בשטח פתוח ונגיש לציבור וכשאינן לאיש שליטה בלעדית בו, הרי המדובר יהיה ברשות הרבים; בת.פ. (כ"ס) 1269/06 מד"י נ' חאסקיה ואח' (פורסם בנבו) נקבע, כי מקום שבו השטח פתוח ונגיש לציבור, אינו חסום, אינו מגודר או משולט כשטח פרטי שהכניסה אליו אסורה, הוא בבחינת רשות הרבים, גם אם אין תנועה של ציבור הולכי רגל במקום; עוד אפנה, לת.פ. (נ"ת) 5079/09 מד"י-המשרד להגנת

הסביבה נ' וילנר ואח', שם התייחס בית המשפט לשטח פתוח לחלוטין ללא גדרות או שערים אשר פתוח לציבור ללא גדר בחלק מן הכיוונים, כאשר הפקח נכנס אליו באין מפריע, כשטח שהוא ברשות הרבים; גם בע"פ 763/05 **צוקרמן נ' מד"י**, אומץ מבחן הנגישות ונקבע, כי כאשר המדובר הוא בשטח פתוח ונגיש לציבור ולא ניתן לקבוע שהציבור לא משתמש או עובר בשטח זה למעשה, מתגבשת הדרישה של השלכת הפסולת ברשות הרבים.

אשר על כן, מוכן אנוכי לצאת מתוך נקודת הנחה, כי פסולת הבניין הושלכה בשטח פרטי אשר הזכויות בו הינן של מקס סרו. עלי לבחון, האם המדובר הוא בשטח שהוא נגיש לציבור באופן שניתן לומר עליו שהוא "רשות הרבים".

מן הראיות שלפניי, אני בא למסקנה שהשטח לא היה מגודר. אפנה לעדותו של הפקח עומרי בוכניק, משנשאל אם הנאשם 1 עוכב כי הוא שפך בדרך ציבורית ותשובתו הייתה "שטח פתוח ברשות הרבים". זה אומר שלא הייתה גדר, לא הייתה חסימה והציבור יכול ללכת (עמ' 24 לפרוט' מיום 16.10.12, שו': 20-22). כן אפנה לדבריו של עד התביעה משה רבינוביץ, לפיהם "**אני יכול ללכת שם. כן. הראיה היא שאני יכול בתור אדם פרטי להגיע למקום ולהיכנס לשם וללכת**". (עמ' 19, לפרוט' מיום 13.1.13, שו': 4-6).

חשיבות יתרה יש לייחס לאמרתו של הנאשם 1 בחקירתו במשטרה הירוקה (ת/1) משנשאל האם המקום והמשק של מקס סרו מגודר והוא השיב: "**לא, כל המשקים לא מגודרים, הם פתוחים, אתה יכול להיכנס וכל אחד יכול לבוא חופשי בכל עת**" (גיליון 3, שו': 12-14). בעניין זה, יש לציין, שגרסת הנאשמים, בהמשך הדרך, הייתה כי המקום מגודר וכי מקס סרו הסיר את הגדר והברזלים שהחזיקו אותה רק על מנת לאפשר כניסה של המשאית לפריקת האדמה, אשר מתברר שהייתה פסולת בניין. ואולם, וכפי שגם אראה בהמשך הכרעת הדין, נראה בעיני לקבוע כי גרסה זו בדבר קיומה של גדר והסרתה באופן זמני, הינה גרסת שווא, כבושה, אשר באה כ"חכמה שלאחר מעשה", ולאחר שהוברר לנאשמים כי אם יסתבר שהמדובר הוא בשטח שאינו "רשות הרבים", הם לא יורשעו הם בדין. באופן ברור, מבכר אני את גרסתו הספונטאנית של הנאשם 1, אשר גם מתגורר בעצמו במושב גילת ומן הסתם מכיר היטב את המקום, לפיה המשקים אינם מגודרים ו"**אתה יכול להיכנס וכל אחד יכול לבוא חופשי בכל עת**". די בדברים האלה כדי להצביע באופן ברור ומעבר לספק סביר, על כך שמתקיימים המרכיבים של הגדרת "רשות הרבים" שבסעיף 1 לחוק שמירת הניקיון.

הוא הדין לגבי אמרתו של הנאשם 2 (ת/2): "**ש: האם כל אחד יכול להגיע למקום שבו שפכת את 3 הערימות? ת: כל אחד יכול אבל זה של משק והבן אדם יכול לסגור עם רשת. ש: האם השטח סגור עם רשת? או גדר? ת: מה פתאום**". (גיליון 2, שו': 18-23). גם כאן אני מעדיף בהעדפה ברורה את הגרסה הספונטאנית של הנאשם 2, לפיה כל אחד יכול להיכנס למקום וכי המקום אינו סגור עם רשת או גדר וכתשובתו של הנאשם 2 "**מה פתאום**".

גם מקס סרו מסר רק בחקירתו בבית המשפט, כי במקום הייתה גדר וכי הוא הסיר אותה על מנת לאפשר את כניסת המשאית. בהודעתו במשטרה הירוקה נשאל האם כל אחד יכול להיכנס לשטח, והוא השיב: "**כן כל אחד יכול להיכנס לשטח ולעבור משמה עד אופקים**" (נ/6, שו': 10-11). יתכן, כי כוונתו של סרו הייתה כי כל אחד יכול לנסוע בשביל עד אופקים, אך אילו הייתה קיימת במקום גדר, סביר להניח שהיה מקס סרו מצוין זאת בהודעתו בפני המשטרה הירוקה. נראה כי, מקס סרו, כמו גם הנאשמים 1 ו-2, לא היה ער, באותה עת, לצורך לבדות מליבו את הטענה בדבר קיומה של גדר והסרתה הזמנית, באשר, אותה עת, טרם ליבנו הנאשמים את טענותיהם המשפטיות.

לא למותר לציין, שגם מקס סרור לא עשה עלי רושם של עד אשר ניתן לתת אמון בגרסתו. לברק אלפי מהמטרה הירוקה מסר מקס סרור שהוא ביקש מהנאשמים לשפוך אצלו חומר בשטח, אך הוא ביקש חומר מילוי ולא פסולת בניין (ת/15). על הדברים חזר ברק אלפי בעדותו בבית המשפט והוסיף שמקס סרור אף התרגז על כך שהביאו לו פסולת (עמ' 26-27, לפרוט' מיום 16.10.12). בחקירתו הנגדית בבית המשפט אמר מקס סרור דברים שונים: **"אני ראיתי את הערימה הראשונה. הוא הביא אותי מתי שהוא התחיל בהתחלה. בשניה היו בזנטים ובשלישית ארבע בלטות של בית. לא היו בלוקים או בטונים. לא הייתי מקבל. הייתי נכנס עליו"** (עמ' 49, לפרוט' מיום 3.11.13, שו': 1-3). כאשר נאמר לעד שלפני דקה הוא אמר שרק כאשר הגיעו השוטרים, הוא היה מודע לכך ששופכים אצלו פסולת באותו יום, השיב העד: **"אני אמרתי ככה?"** (עמ' 49, שו': 4-7). העד נשאל שאלות נוספות לעניין חוסר ההתאמה בגרסתו והוא השיב תשובות שאינן ממין העניין (שו': 10-22). יש לציין, כי גם בהודעתו בפני המשטרה הירוקה (נ/6) מסר מקס סרור שהוא הגיע הביתה לאחר ניחום אבלים, התחיל לאכול **"פתאום משה קורא לי - מקס בו"** (כך במקור-י.א.) **באתי ראיתי שני חברה עם טנדר לבן, אמרו לי מה זה אמרתי שביקשתי אדמה"** (שו': 3-5). אם כן, מקס סרור מוסר שתי גרסאות סותרות לעניין השלב שבו נודע לו שהנאשמים שופכים אצלו פסולת בניין או אדמה. משנשאל מקס סרור, מדוע עד היום הוא לא החזיר את הגדר, הוא מסר שהוא לא יכול להחזיר אותה כי ערימות הפסולת עדיין לא פוזרו וכן הוא אמר שאמרו לו לא לגעת במקום. הסברים אלה נראים לי מפוקפקים ונוכח חוסר אמינותו של העד מקס סרור, אינני מקבל אותם כהסברים סבירים.

מסקנתי מן האמור לעיל היא, כי הגרסה לפיה השטח שבו שפכו הנאשמים שלוש ערימות של פסולת בניין, היה מגודר, היא גרסה כבושה, לא אמיתית, ואשר כל כולה נולדה על מנת להקים לנאשמים הגנה מפני הרשעה בפלילים.

על כן, אני קובע שהשטח שבו הושלכו ערימות הפסולת, לא היה מגודר. לשטח נכנסו הפקחים באין מפריע. מהודעות הנאשמים במשטרה הירוקה ניתן להסיק, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי המקום הוא נגיש לחלוטין וכל אחד יכול לעבור במקום. גם מקס סרור אמר שהוא רצה לסגור את הבורות בגלל שהנכדים שלו משחקים שם בשטח. מבחן הנגישות מתקיים גם מתקיים ולכן מסקנתי היא, שפסולת הבניין הושלכה על ידי הנאשמים, בצוותא, ברשות הרבים.

רישוי עסקים

המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר, שהנאשם 1 אינו מחזיק ברישיון עסק להובלת פסולת. אומנם, הנאשם הציג רישיון לניהול עסק שניתן על ידי המועצה האזורית מרחבים לחברה בשם "מרחבי תובלה למושבים חברה בע"מ", כאשר מהות העסק הוא, על פי אותו הרישיון, "משרד להובלות כלליות מרחבי". יחד עם זאת, טענת הנאשם, לפיה הוא בעל מניות באותה חברה, לא הוכחה. אינני מקבל את טענת הנאשם, לפיה נטל ההוכחה הוא על המאשימה, שכן משהציגה המאשימה עדות וראיה לכך שהנאשם 1 אינו מחזיק ברישיון לניהול עסק, הרי אם חפץ הנאשם לעורר ספק סביר בכך, היה עליו להיכבד ולהוכיח את זכותו לעשות שימוש באותו רישיון לניהול עסק (נ/1). בנקל יכול היה לעשות זאת הנאשם, אילו היה מזמין לעדות אחד מן המנהלים של החברה. במיוחד הדברים אמורים, כאשר אמינותו של הנאשם זה, אינה מן הגבוהות בעיניי. מכל מקום, על פי דברי הנאשם 1 עצמו, הפעילות נשוא כתב האישום כלל לא נעשתה בהקשר לחברת מרחבי ועבודתו של הנאשם 1 במסגרתה. המדובר הוא בעבודה פרטית אשר לגביה אין לנאשם 1 רישיון לניהול עסק.

לבסוף, אתייחס לטענתו של הסנגור בדבר הפרת זכויות הנאשמים באשר הם לא הוזהרו בטרם גביית עדותם ואומר, כי

בהיעדר טענת זוטא, אין משמעות לטענה כפי שהיא נטענת כיום. מכל מקום דבר הזהרתם של הנאשם רשום על גבי ההודעה והנאשמים חתמו על הודעותיהם.

סוף דבר

מכל המקובץ, באתי לכלל מסקנה שיש להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ד, 03 פברואר 2014, במעמד הצדדים דלעיל.